DZIENNIK URZĘDOWY
WOJEWÓDZKIEJ RADY NARODOWEJ
W WARSZAWIE

Warszawa, 31 maja 1952 Nr 4 Poz. 23—27

TREŚĆ:

Poz. 23.

UCHWAŁA Nr XVII/188 PREZYDIUM WOJEWÓDZKIEJ RADY NARODOWEJ

z dnia 21 kwietnia 1952 r.

w sprawie usprawnienia dystrybucji artykułów produkowanych przez drobną wytwórczość na odcinku odzieżowym.

Ważnym elementem w procesie uprzemysłowienia kraju jak również zaspokojenia rosnących potrzeb rynku artykułami pierwszej potrzeby jest drobny przemysł państwowy i spółdzielczy w powiązaniu z prawidłową dystrybucją.

Zarówno producent jak i dystrybutor powiązani są z indywidualnymi odbiorcami na rynku, dlatego obaj muszą znać dobrze jego chłonność (popyt) na dany towar ze strony ludności, by rzucić odpowiedni i dobrze wyprodukowany i we właściwym czasie towar i sprawnie go rozprowadzić.

Analiza rynku jednak wykazuje, że w wielu wypadkach brak jest należytego powiązania na gruncie współpracy i zrozumienia wzajemnych warunków między producentem a dystrybutorem, co Wydział Handlu Prezydium W.W.R.N. miał możność najlepiej zaobserwować na odcinku artykułów odzieżowych, wytwarzanych przez drobny przemysł spółdzielczy, a więc spółdzielnie branżowe.

Dystrybutor niejednokrotnie z różnych przyczyn wstrzymuje się od zakupu masy towarowej od producenta, ten ostatni zaś natrafiając na nieznane trudności zbytu skarży się u władz, na zagrażający mu ewentualnie postój zakładu produkcyjnego.

W czym tkwią przyczyny wzajemnego niedomagania? Liczne meldunki organów kontrolnych oraz sprawozdania okresowe poszczególnych dystrybutorów wykazują niejednokrotnie poważne zastoiny towarowe na magazynach hurtowni, trudne do upłynnienia (remanent), innych znów towarów brak jest na rynku w danym okresie.

Załączone materiały obrazują stan w jednym i w drugim wypadku. Towary odzieżowe t.zw. niechodliwe, stanowiące nieraz poważne remanenty powstają najczęściej z przyczyn następujących:

a) złe wykonawstwo w produkcji, a więc brzydkie fasony odzieży, zły krój, brak odpowiednich rozmiarów, niedbałe wykończenie np. sukienki damskie w niegustownym fasonie, garnitury męskie, gdzie poszczególne elementy są nieproporcjonalne do całości, nietrwałe umocowanie guzików, sukienki harcerskie w zbyt szczupłych rozmiarach. Wspomniane wyżej wady powodują niejednokrotnie zrozumiałą niechęć i uprzedzenie konsumenta do gotowizny, który w tym wypadku woli zamawiać ubrania na miarę w punktach usługowych,

b) niegustowne kolory, desenie oraz skazy w materiale. Wymienić tu należy ubranka dziecięce w ciemnych kolorach, nieodpowiadające życzeniom wielu matek,

c) zła kalkulacja produkcji spółdzielczej, co w konsekwencji powoduje cenę nieraz znacznie wyższą wyprodukowanego towaru od towaru tego samego gatunku w produkcji klucza państwowego. W magazynie Powszechnej Spółdzielni Spożywców w Legionowie znajduje się na remanencie 9 garniturów męskich po 1100 zł. Garnitur tego samego gatunku ze źródeł produkcji państwowej jest o 200 zł. tańszy. Sukienki damskie łączone są za drogie, okrycia chłopięce i dla dorosłych nie różnią się prawie w cenie, np. płaszcze po 500 zł. za dużą i małą sztukę. Zła kalkulacja w produkcji spółdzielczej prowadzi dalej do tego, że towar z tego źródła różni się nieraz w cenie 20% wzwyż od tegoż artykułu produkcji państwowej. Dystrybutor zatym mając do dyspozycji towar tego samego gatunku, a w różnej cenie z dwóch źródeł, sięga po towar tańszy dając pierwszeństwo wytwórni państwowej, przed spółdzielczą. Na złą kalkulację w produkcji spółdzielczej składać się mogą następujące przyczyny: nieumiejętnie dobrani fachowcy, złe wyposażenie techniczne zakładu produkcyjnego, nieoszczędne gospodarowanie surowcem. Przyczyny wyżej wskazane zwiększają znacznie koszta własne produkcji, a zatym i cenę towaru na rynku,

d) zużycie surowca na cele produkcji, która nie znajduje na rynku popytu ze strony konsumenta: np. firanki siatkowe ,które się wyciągają na skutek złego wykonania, stanowić będą towar niechodliwy i dystrybutor nabywa go niechętnie względnie wstrzymuje się od zakupu,

e) niesezonowość i nieterminowość dostaw produkcji dystrybutorom, stanowi zrozumiałą przyczynę jej zastoju. Letnie kretonowe sukienki i bluzki postawione do dyspozycji dystrybutora w sezonie jesienno-zimowym będą stanowić towar niechodliwy i nieopłacalny.

Wyprodukowanie w sezonie jesienno-zimowym samych palt z pominięciem kurtek na które jest popyt w tym okresie, dowodzi nieznastwa rynku przez producenta i braku ścisłego kontaktu z dystrybutorem odnośnie uzgodnienia rodzaju produkcji,

f) brak w niektórych wypadkach znajomości tak ze strony producenta jak i dystrybutora chłonności rynku, co powoduje nadmiar jednych, a brak innych artykułów na rynku. Zjawisko to powstaje na skutek źle ilościowo zaplanowanej produkcji, przy czym w znacznej mierze może tu wchodzić w grę popyt na rynku na te, a nie inne artykuły,

g) niestosowanie się w pewnych wypadkach producenta do obowiązujących przepisów odnośnie porozumienia się z dystrybutorem przed wykonaniem produkcji co do jakości, ilości, fasonu i surowca wyprodukowanego towaru oraz zawarcia umowy z dystrubutorem. W wypadku nieomówienia uprzednio warunków transakcji i niezawarcia umowy dystrybutor nie ma obowiązku przyjmować produkcji.

h) są wypadki jednak, że producent mimo zawarcia umowy z dystrybutorem nie może się wywiązać z zamówienia na skutek uzyskania z Centrali Tekstylnej niewłaściwego surowca lub w ilości znacznie mniejszej niż zachodzi tego potrzeba. W znacznej mierze jednak zależy wiele od energicznej operatywności producenta w pozyskaniu pożądanego surowca z różnych źródeł w terenie, a nie pójście po najłatwiejszej linii oporu,

i) producent nieraz, celem ułatwienia zatrudnionym pracownikom wykonanie normy, wybiera rodzaj produkcji najbardziej do tego podatny, nie licząc się z zainteresowaniem dystrybutora,

Przeanalizowane zostały przyczyny tworzenia się zastoin pewnych towarów na skutek niewłaściwego procesu samej produkcji ze strony producenta i dla których to przyczyn dystrybutor zachowuje się powściągliwie od zakupu pewnych asortymentów towarowych. Jakie są natomiast wyłącznie przyczyny ze strony dystrybutora niechętnego nieraz zakupywania towarów od producenta?

j) zdarza się, że niefachowy dystrybutor na skutek braku dostatecznej znajomości rynku zamawia u producenta towar, co do którego zorientuje się potem, że jest niechodliwy i wskutek tego broni się przed zakupem. Jest to jedna z przyczyn tarcia i nieporozumienia między obydwoma kontrahentami.

k) dystrybutor kieruje się nieraz własnymi względami i omija przy zakupie te grupy towarowe, które z uwagi na swój zakres minimalny dają osiągnięcie stosunkowo małej marży zarobkowej, nieopłacalnej w stosunku do kłopotliwej i żmudnej nieraz strony techniczno-manipulacyjnej, co z kolei utrudnia wykonanie planu i osiągnięcia przez aparat dystrybucyjny premii w odpowiedniej wysokości.

l) Wielkość zakupu towarów przez dystrybutora uwarunkowana jest normami handlowymi i finansowymi t.zw. (normatyw finansowy i cykl obrotowy). Rotacja towaru czyli przewidziany kalendarzem okres w którym dystrybutor na podstawie odnośnych przepisów winien upłynnić określoną ilość towaru jest różny. Np. przewidziana przepisami rotacja towaru dla pionu C.R.S. zamyka się okresem 65 — 70 dni; warunki finansowe podyktowane wspomnianemu dystrybutorowi przez kredytujący bank zniżył ostatnio ten okres do 25 dni. Jeżeli w tym okresie dystrybutor nie upłynni posiadanych towarów, bank nie udzieli kredytu na zakup nowej partii towarów, na skutek czego dystrybutor mając nawet postawiony do dyspozycji przez producenta towar dobry, względnie tanio wyprodukowany nie jest w stanie go nabyć ze względów finansowych.

Okres rotacji towarowej dla Z.S.S. obowiązuje od 25 — 75 dni, natomiast proces upłynnienia posiadanych na magazynach remanentów przeciąga się nieraz do 6 miesięcy, wskutek czego dystrybutor ma zablokowany kredyt w banku na dalszy zakup towarów w wysokości sumy zamrożonej w zastoinach towarowych.

Na zasadzie analizy dystrybucji artykułów odzieżowych produkcji spółdzielczej Prezydium Warszawskiej Wojewódzkiej Rady Narodowej zobowiązuje:

1. Wojewódzki Związek Branżowy Odzieżowych Spółdzielni Pracy:
   a) do rozszerzenia sieci swych zakładów na terenie województwa tak, aby produkcja zakładów terenowych odpowiadała potrzebom ludności zarówno pod względem ilości jak i doboru asortymentów,
   b) do nastawienia produkcji podległych zakładów pracy na uzupełnienie produkcji sektora państwowego,
   c) do planowania produkcji stosownie do upodobań regionalnych i sezonu,
   d) do dostosowania cen produkowanych towarów do cen towarów produkcji państwowej,
   e) do podniesienia poziomu wyrobów przez: stałe podnoszenie kwalifikacji zawodowych personelu, kontrolowanie procesu produkcji przez brakarzy Związku Branżowego oraz Spólnoty Pracy w celu zapobiegania w powstawaniu wad produkcyjnych, urządzanie pokazów modeli w różnych ośrodkach województwa warszawskiego przed rozpoczęciem sezonu i przed uruchomieniem produkcji masowej.
2. Spólnota Pracy:
   a) do ścisłego kontaktu z państwowymi centralami branżowymi, a zwłaszcza z Centralą Odzieżową w celu właściwego ustalenia produkcji spółdzielczej jako uzupełnienie produkcji państwowej,
   b) do stałego analizowania potrzeb rynku,
   c) do zwrócenia specjalnej uwagi zgodnie z Uchwałą Prezydium Rządu z dnia 1.XII.1951 r. na dobór towarów dla wsi, oraz ściślejszego powiązania z konsumentem wiejskim przez akcję jarmarczną zwłaszcza w okręgach przodujących w wykonaniu zobowiązań wobec Państwa,
   d) do ułatwienia kontaktu pomiędzy producentem, a dystrybutorem drogą systematycznego urządzania wspólnych narad roboczych z udziałem przedstawicieli Spółdzielni Pracy i dystrybutorów stykających się bezpośrednio z konsumentem jak Powszechne Spółdzielnie Spożywców, PZGS. „SCH" Dyrekcje Miejscowe MHD i poszczególne Domy Towarowe,
   e) do kontrolowania poprzez swych brakarzy przebiegu produkcji zamówionych towarów,
   f) do wydawania detalistom produkcji wykonanej w ramach umów bezpośrednio z zakładów pracy, oraz do kontynuowania w szerszym zakresie dowozu zamówionych towarów do dystrybutorów w celu odciążenia własnych hurtowni,
   g) do sygnalizowania do Prezydium W.W.R.N Wydziału Handlu i Wydziału Przemysłu wypadków odchyleń od zawartych umów zarówno przez Spółdz. Pracy np. opóźnień w terminach dostawy, samowolnych zmian surowca, wadliwej produkcji itp. jak również przez dystrybutorów w wypadku nieuzasadnionej odmowy odebrania zamówionego towaru.
3. Dystrybutorów, a mianowicie: Powszechne Domy Towarowe, Wojewódzkie Biuro M.H.D., ZSS, C.R.S. „Samopomoc Chłopska" do analizowania życzeń konsumentów w kierunku skutecznego oddziaływania na asortyment produkowanych towarów.
4. Prezydia Powiatowych i Miejskich wydzielonych Rad Narodowych do pomocy przy uzyskiwaniu lokali dla nowych i rozwijających się Spółdzielni Pracy.

Uzasadnienie: Zarządzenie Ministra Przemysłu Drobnego i Rzemiosła Nr 45 z dnia 23.VIII.51 oraz wydane w oparciu o nie instrukcje przez jednostki nadrzędne Spółdzielni Branżowych.

Za Prezydium **M. Lipert**, Przewodniczący Prezydium

Poz. 24.

UCHWAŁA Nr II/6

WOJEWÓDZKIEJ RADY NARODOWEJ W WARSZAWIE

z dnia 6 maja 1952 r.

w sprawie Wojewódzkiego planu gospodarczego na rok 1952.

W Wojewódzkim Planie Gospodarczym na rok 1952 szczególnie dwa zadania górują nad innymi:

1. dalszy rozwój socjalistyczny produkcji przemysłowej,
2. dalsze podniesienie produkcji rolniczej i dalszy wszechstronny jej rozwój.

W uspołecznionym przemyśle terenowym, podległym Ministerstwu Przemysłu Drobnego i Rzemiosła, plan na rok 1952 stawia zadania powiększenia wartości jego globalnej produkcji o 53% w porównaniu z rokiem 1951. W poszczególnych gałęziach terenowego przemysłu produkcja w 1952 r. wzrośnie: budowa maszyn i konstrukcji o 260% przemysł wyrobów metalowych i elektrotechnicznych o 37%, chemiczny o 50%, materiałów budowlanych o 136 %, przy czym prawie dwukrotnie wzrośnie produkcja cegły, drzewny o 110%, włókienniczo-odzieżowy o 30%, skórzano-obuwiany o 47%.

Plan przewiduje zwiększenie wartości globalnej produkcji rolniczej o 6,3% w porównaniu z rokiem 1951, przy czym wartość produkcji roślinnej powinna wzrosnąć o 12,6%.

Wzrost wartości produkcji rolnej opiera się przede wszystkim o wzrost wydajności plonów z ha., który powinien w 1952 r. wynieść w gospodarstwach indywidualnych dla żyta o 0,9%, pszenicy 2,9%, jęczmienia 14,6%, owsa o 11%, ziemniaków o 29% więcej aniżeli w roku 1951.

O wiele większy wzrost produkcji rolnej zakłada plan 1952 r. w spółdzielniach produkcyjnych przez zwiększenie powierzchni zbiorów oraz przez zwiększenie w porównaniu z 1951 rokiem wydajności plonów z ha.

Podnoszenie plonów z ha. nastąpi w drodze:
a) szerszego stosowania mechanicznej uprawy ziemiopłodów oraz przez podniesienie poziomu pracy P.O.M. i S.O.M ów,
b) szerszego stosowania nasion kwalifikowanych i siewu rzędowego,
b) upowszechnienia wiedzy rolniczej,
d) bardziej racjonalnego stosowania nawozów.

Zarówno gospodarstwa indywidualne, jak tym bardziej sektor socjalistyczny rolnictwa, korzystać będą z bardzo wydatnej pomocy państwa w zakresie zaopatrzenia w nawozy sztuczne, ziarno siewne, sadzeniaki, siłę pociągową i sprzęt mechaniczny. Stan traktorów w całym rolnictwie w jednostkach przeliczeniowych wzrośnie o 2,5%, w tym w Państwowych Gospodarstwach Rolnych o 4,9% i w Państwowych Ośrodkach Maszynowych o 2,2% w porównaniu z rokiem 1951.

Wszystkie prace wykonywane przez traktory P.O.M. w przeliczeniu na orkę średnią wzrosną o 39% w porównaniu z rokiem 1951.

W zakresie produkcji zwierzęcej stan pogłowia w całkowitej gospodarce na koniec 1952 r. wzrośnie w porównaniu z rokiem 1951: bydło o 1%, trzoda chlewna o 3%, owce o 11,2%, drób o 6,7% ilość zakładów lecznictwa weterynaryjnego wzrośnie o 14,6%.

Równocześnie nastąpi dalszy rozwój szczepień ochronnych o 31,7%, w tym drobiu o 318%.

W roku 1952 nastąpi zasadnicza zmiana w zakresie skupu produktów rolnych. Planowanie skupu oparte będzie zarówno o system kontraktacji, jak i o system obowiązkowych dostaw.

Przeprowadzony przez uspołeczniony aparat skup bydła rogatego wzrośnie w porównaniu z rokiem 1951 o 25,7% cieląt o 10% oraz owiec o 159,8%. Wzrośnie również skup drobiu o 129,4%, jaj o 14,5%, mleka o 7,9%. Łączny skup 4 głównych zbóż wzrośnie w porównaniu z rokiem 1951 o 2,7%.

Budownictwo ma również ustalone wielkie zadania na rok 1952.

Wartość produkcji terenowych przedsiębiorstw budowlano-montażowych wzrośnie w porównaniu z rokiem 1951 o 17%.

Z uwagi na wybitnie rolniczy charakter naszego województwa znaczna część inwestycyjnych nakładów finansowych przypada na rolnictwo, osiągając w stosunku do globalnej sumy cyfrę 45%.

W porównaniu z rokiem 1951 nakłady inwestycyjne wzrosną w powiatach dotąd zaniedbanych jak Przasnysz o 98%, Ostrołęka o 25%.

Z ważniejszych prac inwestycyjnych wymienić należy: rozbudowę 18 cegielni, budowę 5 nowych piekarń, budowa rzeźni w Siedlcach, 10 magazynów P.Z.G.S. i G.S. dokończenie budowy 25 szkół podstawowych, wykończenie domu kultury w Płońsku, rozbudowa szpitala w Żarardowie i Siedlcach, rozbudowa sanatorium w Dziekanowie Leśnym i.t.p.

W rolnictwie i leśnictwie zalesionych zostanie przeszło 400 ha. lasów, zdrenowanych zostanie 514 ha. wykopanych 183 km. rowów, zagospodaruje się 5,099 ha. łąk i pastwisk, ureguluje się przeszło 40 km. rzek i zbuduje 17,69 km. wałów ochronnych i t.d.

Budowa podstaw socjalizmu stawia przed handlem socjalistycznym w województwie warszawskim wielkie zadania, polegające na pełnym zaspokojeniu potrzeb konsumcyjnych ludności w drodze planowego, stale wzrastającego zaopatrywania ludności przez uspołecznioną sieć handlową.

W związku z tym obroty w uspołecznionym handlu detalicznym w porównaniu z rokiem 1951 wzrosną o 10% i liczba placówek detalicznych o 5,8%. Również wzrośnie ilość uspołecznionych zakładów żywienia zbiorowego o 18,5%, a globalna wartość obrotów wszystkich zakładów wzrośnie o 19%, w porównaniu z rokiem 1951.

W oparciu o poważne środki finansowe przeznaczone na cele rozwoju urządzeń kulturalnych i socjalnych w budżecie wojewódzkim, nastąpi dalszy poważny postęp w dziedzinie urządzeń socjalnych i kulturalnych. Wzrośnie liczba miejsc w przedszkolach specjalnych o 82%, wzrośnie ilość szkół w tym 7-mio klasowych o 4,5% w stosunku do roku 1951. W zakresie szkolnictwa podstawowego dla pracujących liczba uczniów ogółem ma wzrosnąć o 26,6% w tym w miastach o 29,1%. Liczba uczniów w szkołach korespondencyjnych wzrośnie o 30,9%.

W związku ze zwiększeniem ilości szkół wyżej zorganizowanych nastąpi wzmożone zapotrzebowanie na nauczycieli. W tym celu przewiduje się wzrost liczby w liceach pedagogicznych o 18,5% w stosunku do roku 1951.

Rok 1952 będzie stanowił także okres poważnych osiągnięć w dziedzinie upowszechnienia kultury. Ogólna liczba świetlic wzrośnie o 10% w porównaniu z rokiem 1951.

Łączna liczba tomów w bibliotekach publicznych i punktach bibliotecznych wzrośnie o 39,9%, a w szkolnych o 42,3%.

Rozszerzy się zasięg zdrowia, co wyrazi się we wzroście łóżek szpitalnych o 10,2% — w porównaniu z rokiem 1951.

W zakresie lecznictwa otwartego zwiększy się liczba zakładów o 9,1%.

Wzrośnie liczba ośrodków zdrowia w spółdzielniach produkcyjnych o 83,3% a liczba karetek pogotowia zwiększy się o 73,4% na terenie województwa warszawskiego.

Wzrośnie liczba miejsc w żłobkach stałych o 82,1% a w sezonowych wiejskich o 110% w porównaniu z rokiem 1951.

Poważnym czynnikiem poprawy stopy życiowej mas pracujących województwa jest rozwój gospodarki komunalnej, a zwłaszcza mieszkaniowej w miastach i osiedlach robotniczych jak np. wybudowanie w Ursusie 541 izb, Boryszewie 272 izb, Międzylesiu 254 izb, Sokołowie-Podl. 244 izb, Pruszkowie 214 izb, Piastowie 192 izb. Łochowie 144 izb. i t.d.

Ze środków gospodarki komunalnej mają być przeprowadzone remonty 15.900 izb, a mianowicie w Płocku 2,700 izb, Pruszkowie 2.200, Żyrardowie 1,780, Siedlcach 1.340 i t.d

Wojewódzki plan gospodarczy na rok 1952 zakłada wzrost wydajności pracy w oparciu o ruch współzawodnictwa i racjonalizatorstwa, podnoszenia kwalifikacji zawodowych i świadomości politycznej wszystkich wykonawców planów.

W roku 1952 nastąpić winna dalsza obniżka kosztów własnych, a w szczególności obniżka kosztów osobowych. W oparciu o zwiększenie wydajności pracy, w oparciu o oszczędności na zużycie surowców, w oparciu o walkę ze wszelkimi nadużyciami i objawami marnotrawstwa, w oparciu o optymalne wykorzystanie maszyn.

W przemyśle terenowym podległym Ministerstwu Przemysłu Drobnego i Rzemiosła w stosunku do roku 1951, planowana obniżka kosztów własnych powinna wynieść ogółem 13,7% w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych 8,4% w handlu detalicznym 7,8%, w żywieniu zbiorowym 18%.

W związku ze wzrostem zadań sektora uspołecznionego wzrośnie w tym sektorze liczba zatrudnionych o 14,3% w porównaniu z rokiem 1951 osiągając pod koniec 1952 r. 243,300 osób.

W sektorze socjalistycznym zatrudnienie kobiet (poza rolnictwem) wzrośnie o 13,1% osiągając liczbę 71,190. Wzrost zatrudnienia w sektorze uspołecznionym na konsekwentną realizacją założeń planu 6-letniego przebudowy struktury społeczno-gospodarczej województwa warszawskiego.

W związku z powyższym Wojewódzka Rada Narodowa w Warszawie postanawia:

a) zatwierdzić zbiorczy projekt wojewódzkiego planu gospodarczego na rok 1952.
b) zobowiązać prezydia powiatowych i miejskich (miast stanowiących powiaty) rad narodowych do przedłożenia w terminie do dnia 25.V.52 r. powiatowym i miejskim radom narodowym, powiatowych i miejskich planów gospodarczych na rok 1952, celem powzięcia uchwały zatwierdzającej te plany.
Przedkładany przez prezydia projekt planu na rok 1952 winien być oparty o analizę i wnioski z wykonania planu gospodarczego za rok 1951.
c) zobowiązać prezydia powiatowych, miejskich i gminnych rad narodowych do rozpatrywania raz w miesiącu na posiedzeniach prezydiów sprawozdań z wykonania narodowego planu gospodarczego oraz analizowania go pod kątem wykonania finansowego. Szczególny nacisk należy położyć na dokładną i terminową sprawozdawczość, która jest niezbędnym elementem kontroli wykonania planów w gospodarce narodowej,
d) spowodować podjęcie uchwał właściwych rad narodowych, ażeby Komisje radzieckie systematycznie przeprowadzały kontrolę i analizowały wyniki osiągnięć gospodarczych w zakresie wykonania planów gospodarczych, obniżki kosztów, współzawodnictwa i racjonalizatorstwa,
e) prezydia wszystkich rad narodowych winny ze szczególną uwagą rozpatrywać krytyczne uwagi terenu, głosy prasy, skargi i zażalenia celem wysunięcia wniosków odnośnie usprawnienia wykonawstwa planów gospodarczych,
f) zobowiązać prezydia rad narodowych do właściwej gospodarki na odcinku gospodarki mieszkaniowej, co wiąże się z poprawą bytu klasy robotniczej. Remonty nieruchomości winny być poprzedzane opracowaniem dokumentacji technicznej, celem uniknięcia nakładów finansów i materiałów na remonty domów kwalifikujących się do rozbiórki. Prezydia miejskich rad narodowych winny dokonać ustalenia substancji mieszkaniowej dla właściwego rozeznania sytuacji na tym odcinku oraz pełnego wykorzystania kredytów na akcję remontową,
g) zobowiązać prezydia powiatowych i gminnych rad narodowych do bardziej aktywnego popularyzowania gospodarki uspołecznionej w rolnictwie z podkreśleniem jej wyższości nad gospodarką indywidualną,
h) zobowiązać prezydia powiatowych i gminnych rad narodowych do aktywnej walki o zwiększenie wydajności plonów przez propagowanie:
   1) szerszego stosowania mechanicznej uprawy ziemiopłodów oraz przez podniesienie poziomu pracy P.O.M. i S.O.M.-ów,
   2) szerszego stosowania nasion kwalifikowanych i siewu rzędowego,
   3) upowszechnienia wiedzy rolniczej,
   4) bardziej racjonalnego stosowania nawozów,
i) zobowiązać prezydia powiatowych, miejskich i gminnych rad narodowych do zajęcia się ze szczególną troską poprawą stanu dróg przez pełne i celowe wykorzystanie świadczeń w naturze,
j) zobowiązać prezydia powiatowych i miejskich (miast stanowiących powiaty) rad narodowych do wnikliwego

i sprawnego rozdziału masy towarowej, do nadzoru nad sprawną i terminową dystrybucją towarów ze szczególnym uwzględnieniem spółdzielczości wiejskiej oraz do powiązania wytwórczości drobnego przemysłu z obrotem towarowym,

k) zobowiązać prezydia powiatowych, miejskich i gminnych rad narodowych do usprawnienia usług z zakresu lecznictwa i do zmiany ustosunkowania się służby zdrowia do chorych robotników i małorolnych chłopów,

l) zobowiązać prezydia powiatowych, miejskich i gminnych rad narodowych do spowodowania objęcia nauczaniem wszystkich dzieci w wieku szkolnym oraz zobowiązać do dalszej walki z resztkami analfabetyzmu,

ł) zobowiązać radnych Wojewódzkiej Rady Narodowej do przeniesieniu w teren i zainteresowania jak najszerszych rzesz wyborców zagadnieniami wojewódzkiego planu gospodarczego na rok 1952, celem pełnej mobilizacji społeczeństwa i włączenia go do walki o realizację trzeciego roku planu 6-letniego.

m) zobowiązać Komisję Woj. Rady Narodowej do kontrolowania wykonania planu gospodarczego w poszczególnych działach gospodarki narodowej. Analiza wykonania planu gospodarczego przynajmniej raz na kwartał musi być przedmiotem obrad Komisji,

n) zobowiązać Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej do bieżącej kontroli wykonania wojewódzkiego planu gospodarczego poprzez organa wykonawcze Prezydium i do wykorzystania wszystkich istniejących rezerw, celem pełniejszej realizacji planu.

Za Prezydium **M. Lipert**, Przewodniczący Prezydium

Poz. 25.

UCHWAŁA Nr II/8

WOJEWÓDZKIEJ RADY NARODOWEJ

w dziedzinie umacniania i rozwoju ruchu spółdzielczości produkcyjnej w województwie warszawskim.

z dnia 6 maja 1952 r.

Woj. Rada Narodowa w dniu 6.V.1952 r. po wysłuchaniu referatu i dyskusji oraz po przeanalizowaniu stanu spółdzielczości produkcyjnej w województwie warszawskim stwierdza, że:

1) Szereg spółdzielni produkcyjnych woj. warszawskiego ma pewne osiągnięcia polityczne i gospodarcze. Wyrósł aktyw spółdzielczy, wzrosła w wyniku pracy politycznej świadomość podstawowej masy spółdzielców i ich przywiązanie do zespołowej gospodarki.

W wyniku stosowania mechanicznej obróbki ziemi oraz agrotechnicznych metod pielęgnacji roślin podniosła się w gospodarstwach spółdzielczych wydajność podstawowych czterech zbóż kłasowych do 14 q. z ha. podczas gdy w gospodarstwach idywidualnych wydajność ta wyniosła 11 q z .ha W szeregu spółdzielni produkcyjnych wzrosła zespołowa hodowla. W 114 spółdzielniach prowadzących zespołową hodowlę stan pogłowia bydła w 1951 r. w porównaniu z rokiem 1950 wzrósł o 238%, trzody chlewnej o 232% i owiec o 352%. Mimo to ilość pogłowia jest wciąż jeszcze niska. Znaczny wpływ na umocnienie istniejących spółdzielni produkcyjnych miały końcowe rozliczenia i podział rocznych dochodów za rok 1951. Podział dochodów przyczynił się do wzmocnienia dyscypliny pracy i poprawy stosunku do własności zespołowej ze strony członków spółdzielni produkcyjnych. Przeciętna dniówka w przeliczeniu na pieniądze wyniosła 16,5 zł, to znaczy o 1,3 zł. więcej niż w roku 1950.

Szereg spółdzielni produkcyjnych w wyniku dobrej gospodarki stało się widomym przykładem wyższości gospodarki socjalistycznej nad indywidualną i poszerzyło swe bazy gospodarcze o ziemie nowowstępujących członków do spółdzielni produkcyjnych. I tak do spółdzielni produkcyjnej Biała Nowa w pow. płockim przybyło 37 nowych członków, do spółdzielni produkcyjnej Rykaczowo w pow. ciechanowskim 11. Ogółem w roku 1951 przystąpiło do istniejących spółdzielni produkcyjnych 308 nowych członków, a w pierwszym kwartale 1952 r. dalszych 167.

2) Mimo tych osiągnięć praca Rad Narodowych wszystkich szczebli nad umocnieniem istniejących spółdzielni produkcyjnych oraz budową nowych była niezadawalająca.

W wielu Prezydiach Powiatowych Rad Narodowych wystąpiły nastroje samouspokojenia i demobilizacji, zatracenie czujności wobec rosnącej działalności wroga i przejawy oportunistycznej bierności, wyrażające się między innymi w opacznym interpretowaniu i stosowaniu uchwały Gryfickiej. Prezydium W.R.N. nie potrafiło w porę i skutecznie przeciwstawić się tym zjawiskom, które stanowiły podstawową przyczynę długotrwałego zastoju w dziedzinie rozwijania spółdzielczości produkcyjnej w naszym województwie.

Większość Prezydiów P.R.N. swoją defensywną postawą wobec wzrastającej wrogiej działalności kułaka dopuściło do bezkarnej, jawnej, rozbijackiej roboty wroga wymierzonej przeciwko spółdzielczości produkcyjnej.

Te nastroje udzieliły się również członkom Rad Narodowych, Komisji Rad Narodowych, jak również części aktywu.

Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej niedostatecznie zwalczało te defensywne nastroje w Prezydiach Powiatowych i Gminnych Rad Narodowych, nie wskazywało, że jedyną formą ich przezwyciężenia jest zdecydowana postawa naszych rad narodowych w przygotowaniach politycznych o umocnienie starych i organizację na zasadach dobrowolności nowych spółdzielni produkcyjnych.

Brak należytej pracy ze strony Prezydiów Powiatowych i Gminnych Rad Narodowych z Komitetami Założycielskimi, zaniedbanie pracy uświadamiającej, brak kontroli wykonania uchwał Wojewódzkiej Rady Narodowej w sprawie rozwoju umacniania i organizacji spółdzielni produkcyjnej stwarzał warunki sprzyjające powstawaniu wypaczeń oportunistycznych.

Brak ciągłej, uświadamiającej pracy ze strony Prezydiów Rad Narodowych spowodował, że na 202 spółdzielnie zorganizowane i zarejestrowane, w 25 spółdzielcy nie wchodzili w ogóle do prac zespołowych. Nie dokonano w nich wkładu inwentarza, wkładów siewnych i paszowych. Spółdzielnie te pod naciskiem wrogiej, kułackiej roboty, bez należytej pomocy ze strony Prezydiów Rad Narodowych ,tworzyły martwe, niepracujące jednostki gospodarcze. Obok całkowicie martwych spółdzielni produkcyjnych istnieją jeszcze 23 spółdzielnie produkcyjne, pracujące wyłącznie na resztówkach, których członkowie nie włożyli obowiązkowych wkładów, uprawiają swoją ziemię indywidualnie.

Prezydia Rad Narodowych wszystkich szczebli nie potrafiły otrząsnąć się z ciążącego na niej balastu w postaci fikcyjnych spółdzielni, a przeciwnie z uporem i kurczowo trzymały się ich obawiając się, że rozwiązanie kilku spółdzielni wpłynie ujemnie na inne spółdzielnie.

Nie rozwiązując w porę martwych spółdzielni produkcyjnych lekceważy się postanowienia statutu spółdzielni produkcyjnej, przewidujące rozwiązanie spółdzielni z woli jej członków, narusza się przez to zasadę dobrowolności której istotnym elementem ,jest nie tylko dobrowolność przystąpienia, lecz także możliwość wystąpienia i rozwiązania spółdzielni zgodnie ze statutem. Ta sytuacja nie mogła sprzyjać organizowaniu nowych spółdzielni produkcyjnych. Zastój na tym odcinku nie został przezwyciężony, jak również nie zostały przełamane do końca nastroje.

3) W pracy Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej jest również szereg poważnych braków i niedociągnięć natury organizacyjnej. Mimo kilkakrotnego omawiania zagadnienia spółdzielczości produkcyjnej na posiedzeniach Prezydium W.R.N. i podejmowaniu uchwał w tej sprawie, ze strony Prezydium W.R.N. nie było należytej kontroli wykonawstwa tych uchwał w terenię. Prezydia P.R.N. nie żyły systematycznie zagadnieniem umocnienia i organizacji spółdzielni Praca ich ograniczała się do kampanijnych wypadów. Nie doceniając zagadnienia umacniania i budowy spółdzielni produkcyjnych, Prezydia P.R.N. zaniedbały organizowanie spółdzielni produkcyjnych I typu ,które stwarzają dogodne warunki dla przechodzenia indywidualnych chłopów do gospodarki zespołowej.

a) Prezydia P.R.N. nie wciągnęły i niezaktywizowały należycie Prezydiów G.R.N i ich Komisji do stałej pracy w dziedzinie spółdzielczości produkcyjnej. Nie wykorzystano również organizacji masowych, jak ZSCH, LK i ZMP.

b) Prezydia P.R.N. nie przepracowały należycie uchwał Prezydium W.R.N.. z dnia 16.8.51 i dnia 19.XI.51 r. o zadaniach w dziedzinie rozwoju spółdzielczości produkcyjnej.

c) Prezydia P.R.N. nie przywiązują należytej wagi do organizacji wycieczek chłopów idywidualnych do spółdzielni produkcyjnych, wyjazdy takie odbywają się bez kontroli i należytego ich przygotowania.

d) Większość Prezydiów P.R.N. nie docenia jeszcze znaczenia dniówki obrachunkowej w spółdzielniach i stosowania norm pracy. W wyniku tego w r. 1951 zaledwie 34 spółdzielnie produkcyjne stosowały dniówki oparte na normach.

W celu zabezpieczenia wykonania uchwał i dyrektyw Komitetu Centralnego w sprawie rozwoju spółdzielczości produkcyjnej, Wojewódzka Rada Narodowa postanawia:

a) Zobowiązać Prezydium W.R.N. Prezydia P.R.N. Prezydia G.R.N. do analizowania przynajmniej raz w miesiącu na swych posiedzeniach zagadnienia rozwoju spółdzielczości produkcyjnej.

b) Zlecić Prezydium W.R.N. by poprzez Wydział Rolnictwa i Leśnictwa dokonano do dnia 30 czerwca 1952 r. pomiarów gruntów spółdzielń produkcyjnych i ustalenia kierunku rozwoju gospodarczego poszczególnych spółdzielń produkcyjnych.

c) Zlecić Prezydium W.R.N by poprzez Wydział Handlu zbadała w terminie do dnia 30 czerwca 1952 r. możliwości zorganizowania punktów zbytu dla spółdzielń produkcyjnych (bazary w Warszawie, Płocku, Gostyninie, Grójcu, Ciechanowie i Ursusie).

d) Prezydia Powiatowych Rad Narodowych zwołają do dnia 15 maja 1952 r. sesje Powiatowych Rad Narodowych w celu omówienia zagadnienia umocnienia i rozwoju spółdzielń produkcyjnych, opracują plany działania dla siebie ,oraz pomoga w opracowaniu tych planów Prezydiom Gminnych Rad Narodowych.

e) Prezydia Gminnych Rad Narodowych zwołają w terminie od dnia 15 maja do dnia 30 maja 1952 r. sesje Gminnych Rad Narodowych w celu omówienia zagadnienia umocnienia i rozwoju spółdzielń produkcyjnych.

f) Prezydia Powiatowych i Gminnych Rad Narodowych w oparciu o Partie rozwiną szeroką pracę polityczną w celu zorganizowania w szerszej niż dotychczas skali grup chętnych, które są nowym najniższym ogniwem w organizowaniu spółdzielń produkcyjnych.

g) Prezydia Powiatowych Rad Narodowych wzmocnią swą pracę wychowawczo-uświadamiającą z członkami Rad Powiatowych i Gminnych oraz z członkami Komisji tychże Rad, by przodowali oni w popularyzacji idei spółdzielczości produkcyjnej.

Wojewódzka Rada Narodowa wzywa członków Rad Narodowych wszystkich szczebli oraz członków Komisji Rad Narodowych wszystkich szczebli do rozwinięcia szerokiej pracy w kierunku umocnienia i rozbudowy spółdzielni produkcyjnych, zwalczania wszelkich przejawów oportunizmu i niewiary, jak też wszelkich przejawów wypaczeń, podrywających zasady dobrowolności.

Głębokie przyswojenie wskazań i dyrektywy Komitetu Centralnego, stałe podnoszenie poziomu ideologicznego członków Rad Narodowych i członków Komisji Rad Narodowych, umacnianie więzi rad narodowych z masami pracującymi pozwoli przezwyciężyć do końca przejawy oportunistycznej bierności, ubojowić rady narodowe i poprzez nieubłaganą walkę z wrogiem klasowym rozwijać prawidłowo ruch spółdzielczości produkcyjnej na terenie województwa warszawskiego.

Za Prezydium **M. Lipert**, Przewodniczący Prezydium

Poz. 26.

ZAWIADOMIENIE

Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej Wydział Społeczno-Administracyjny zawiadamia, iż na tablicy ogłoszeniowej Prezydium W.W.R.N. zostały wywieszone orzeczenia o wywłaszczeniu nieruchomości:

1) w Otwocku, przy ul. Traugutta 2, stanowiącej własność nieznanego z miejsca pobytu ob. Gertnera Joska Izaaka.
2) w Otwocku, przy ul. Sienkiewicza Nr 16, stanowiącej własność ob. Estery Gondowskiej i Chaima Szpiro.
3) w Otwocku, przy ul. Legionów Nr 2, stanowiącej własność nieznanych z miejsca pobytu małż. Birnbaumów vel. Birenbaumów.
4) w Nasielsku, przy ul. Berka Joselewicza, stanowiącej własność ob. Uszera Srebro, Dawida Szwerlaka, Abrama Krzyka i Uszera Szwarcberga.
5) w Mordach, przy ul. Kilińskiego Nr 2, stanowiącej własność nieznanych z miejsca pobytu spadkobierców ob. Nuchima Goldfarba.
6) w Otwocku, przy ul. Poniatowskiego 35, stanowiącej własność nieznanych z miejsca pobytu małż. Furman Menasa i Hudesy.

Kierownik Oddziału **W. Kruszyński**

Poz. 27.

OGŁOSZENIA

o sporządzeniu protokółów zdawczo-odbiorczych.

Na podstawie § 73 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30.I.1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 62) zostaną sporządzone protokóły zdawczo-odbiorcze następujących przedsiębiorstw przejętych na własność Państwa:

16.VI.1952 r. godz. 10-ta w Grójeckich Zakładach Ceramiki Budowlanej w Łubnej st. kol. Baniocha k/Warszawy.
1) Cegielnia „Feliks — Stefan Szumski i S-ka, Baniocha, gm. Kąty pow. Grójec.

19.VI.1952 r. godz. 11-ta.
2) Młyn motorowy własność ob. Wojciecha Budyty w Sobieniach Jeziorach pow. Garwolin,

20.VI.1952 r. godz. 9-ta w Płońsku w biurze Dyrekcji P.S.S.
3) warsztat masarski, Płońsk, ul. Ciechanowska Nr 5 właściciel Rau Robert.
4) warsztat rzeźnicki, Płońsk, ul. Wyszogrodzka Nr 9 właściciel Renert Robert.

1.VIII.1952 r. godz. 10-ta w Piastowie w siedzibie przedsiębiorstwa.
5) Zakłady Akumulatorowe systemu „Tudor" S. A.

28.VI.1952 r. godz. 10-ta w zakładach ceramicznych J. Rudowski w Sierpcu.
6) Zakłady Ceramiczne J. Rudowski w Sierpcu.

Przedsiębiorstwa zostały przejęte:
ad 1) przez Grójeckie Zakłady Ceramiki Budowlanej,
ad 2) przez Centralę Rolniczą Spółdzielni „Samopomoc Chłopska" Rej. Zakł. Młynów Gospodarczych w Mińsku Maz.
ad 3-4) przez Powszechną Spółdzielnię Spożywców w Płońsku,
ad 5) przez Elektrotechniczne Zakłady Wytwórcze K-8 Piastów.
ad 6) Płockie Zakłady Terenowego Przemysłu Materiałów Budowlanych.

Wzywa się właścicieli wyż. wym. przedsiębiorstw oraz właścicieli składników majątkowych znajdujących się w przedsiębiorstwach do stawienia się w czasie i miejscu wyznaczonym do sporządzenia protokółów zdawczo-odbiorczych. Niestawiennictwo nie wstrzymuje sporządzenia protokółu zdawczo-odbiorczego.

Adres Redakcji i Administracji: Warszawa, Krakowskie Przedmieście 1.

Prenumerata: roczna ze skorowidzem 18 zł. półroczna bez skorowidza 10 zł.
Ogłoszenia i prenumeraty przyjmuje Administracja Wydawnictwa
Wpłaty — Narodowy Bank Polski Oddział Miejski VII. w Warszawie konto 391/420/31/1

Cena zł 1.50 gr.

P.W.W.R.N. — Warszawa, 1952.
Drukarnia Akcydensowa. W-wa. Tamka 3. 1600. Zam. 1504 z dn. 16.V. 1952 r. Podpis do druku 5.VI 1952 r. Druk ukończono 9.VI.52 r. Obj. 3/4 ark. druku. Pap. druk. sat. kl. VII, A1/60 g. 3-B-19176.

ODBIORCA: